

ЗАТВЕРДЖУЮ

Проректор
Одеського державного університету
внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор
Максим КОРНІЄНКО

«20» 01 2025 р.

ВИСНОВОК

**Одеського державного університету внутрішніх справ щодо дисертації
Каращук Катерини Леонідівни на тему: «Медіація у виконавчому
провадженні», поданої на здобуття ступеня доктора філософії в галузі
знань 08 «Право»
за спеціальністю 081 «Право»**

ВИТЯГ

з протоколу засідання кафедри адміністративно-правових дисциплін Інституту права та безпеки Одеського державного університету внутрішніх справ № 1 від 15 січня 2025 року щодо проведення публічної презентації та обговорення наукових результатів дисертації аспіранта Одеського державного університету внутрішніх справ Каращук Катерини Леонідівни на тему: «Медіація у виконавчому провадженні».

ГОЛОВУЮЧА: доктор юридичних наук, професор Денисова Аліна Володимирівна.

ПРИСУТНІ:

Корнієнко М.В. доктор юридичних наук, професор,
Братель С.Г. кандидат юридичних наук, професор,
Денисова А.В. доктор юридичних наук, професор,
Ярмакі Х.П. доктор юридичних наук, професор,
Підпала І.В. доктор юридичних наук, доцент
Калаянов Д.П. доктор юридичних наук, професор,
Баранов С.О. кандидат юридичних наук, доцент,
Сірко В.С. кандидат юридичних наук, доцент,
Берендеева А.І. кандидат юридичних наук, доцент,
Боксгорн А.В. доктор філософії, доцент,
Жильцов О.Л. кандидат юридичних наук,
Клейман М.Ю. кандидат юридичних наук,
Терлецький А.В. доктор філософії,
Домброван Н.В. кандидат юридичних наук, доцент,
Медведенко Н.В. кандидат юридичних наук, доцент,
Теслюк І.О. кандидат юридичних наук

З присутніх - 5 докторів наук, 2 докторів філософії та 9 кандидатів наук - фахівців за профілем поданої на розгляд дисертації.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

Обговорення наукового дослідження аспірантки Одеського державного університету внутрішніх справ Каращук Катерини Леонідівни на тему: «Медіація у виконавчому провадженні», поданої на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право» з метою надання висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації.

Робота виконана в Одеському державному університеті внутрішніх справ.

Науковий керівник: Корнієнко М.В., доктор юридичних наук, професор, проректором Одеського державного університету внутрішніх справ.

Каращук Катерина Леонідівна, народилась у місті Києві 18 лютого 1971 року. Після навчання у столичній школі, вступила до Національної академії внутрішніх справ України.

У 2002 році закінчила Національну академію внутрішніх справ України за спеціальністю магістр права. У 2019 році закінчила Національний університет біоресурсів і природокористування України (НУБІП) за спеціальністю «магістр економіки».

З 1999 по 2008 роки працювала на керівних посадах у відділах державної виконавчої служби міста Києва і Київської області.

З 2008 по 2015 роки працювала старшим державним виконавцем у відділі примусового виконання рішень Департаменту ДВС Міністерства юстиції України.

З 2018 року по теперішній час працює приватним виконавцем виконавчого округу міста Києва.

Також є членом Асоціації приватних виконавців України, є Головою комітету з медіації та інших видів альтернативного врегулювання спорів при Раді приватних виконавців України.

Заступник голови всеукраїнського періодичного професійного видання «Вісник Асоціації приватних виконавців України».

З 2022 року є секретарем наглядової ради Благодійного фонду Асоціації приватних виконавців України та членом Національної асоціації адвокатів України (адвокат).

З 2022 року є членом Національної асоціації медіаторів України, як медіатор.

Бізнес-медіатор Торгової палати Мюнхена та Верхньої Баварії.

Медіатор в бізнес-школі українського центру медіації при Києво-Могилянській академії України.

Член ГО «Міжнародна асоціація психологів та тренерів-експертів», голова первинної організації Всеукраїнської професійної спілки «Національна спілка приватних виконавців» у м. Києві.

У 2024 році вивчала «Гарвардську переговорну модель» та «ефективну комунікацію та медіацію» в Українському центрі медіації.

Тренер з навчання конфліктології та медіації у DVV International.

Вивчала також «створення інфраструктури та процедур вирішення конфліктів» в Українській академії медіації.

жовтня 2024 року наказом від 17.09.2024 №457 о/с зарахований до докторантури та аспірантури Одеського державного університету внутрішніх справ.

Тему дисертації затверджено на засіданні Вченої ради Одеського державного університету внутрішніх справ (протокол № 4 від 29 жовтня 2024 року).

Освітньо-наукову програму підготовки здобувачів третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти спеціальності 081 «Право» завершив 05.12.2024 року

Здобувач має 16 наукових публікацій за темою дисертації, з них 6 статей у наукових фахових виданнях України, 10 тези доповідей на науково-практичних конференціях.

СЛУХАЛИ:

Доповідь аспірантки Каращук К.Л., про результати виконаного наукового дослідження на тему: «Медіація у виконавчому провадженні». Здобувачка ознайомила присутніх зі структурою дисертації, обґрунтувала актуальність обраної теми дослідження, яка зумовлена тим, що полягає в необхідності вдосконалення системи вирішення спорів в Україні, забезпечення ефективності та доступності правосуддя, а також зменшення навантаження на судову систему. Сьогодні в Україні значна увага юридичного співтовариства приділяється світовим тенденціям розвитку правових інститутів за кордоном та їх імплементації до вітчизняного законодавства. Зростання популярності медіації вказує на прагнення українського суспільства до справедливості та верховенства права. Метою медіації, серед іншого, є «перезавантаження» суспільної свідомості, відхід від установки конфронтації до усвідомлення переваг консенсусу.

Услід за загальноєвропейськими тенденціями розвитку примирних процедур, вітчизняним законодавцем 16 листопада 2021 р. прийнято Закон України «Про медіацію». Цей нормативний акт радше є законом-орієнтиром, який визначає лише загальні засади процедури медіації.

Хоча законодавство України передбачає можливість використання медіації, вона ще не стала загальноприйнятою практикою для вирішення спорів, зокрема на стадії виконання рішень судів та інших органів. Поширенню медіації заважають як недоліки в правовому регулюванні, так і неготовність суб'єктів до її активного застосування.

Отже, дисертацію присвячено особливостям процедури примирення, що забезпечує сторонам збереження партнерських взаємовідносин, можливість проводити подальшу спільну діяльність у різних сферах.

Метою роботи стало з'ясування правової природи медіації у виконавчому провадженні, визначення її поняття, генези, розкриття її особливостей в ході примусового виконання рішень юрисдикційних органів, розроблення змін та доповнень до чинного вітчизняного законодавства щодо оптимізації механізму примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів.

Перший розділ присвячено дослідженню правової природи медіації, аналізу плюралізму підходів науковців до визначення поняття «медіація», розробці

авторського визначення цього поняття, з'ясуванню генези правового регулювання інституту медіації, розкриттю механізму та функцій медіації.

Проаналізовано визначення поняття «медіація», яке дають різні науковці, на основі чого запропоновано власне визначення. Під медіацією запропоновано розуміти один із видів альтернативних способів вирішення спорів між сторонами, в основі якого є засади добровільності, конфіденційності, самовизначення та рівності прав сторін, у якому за посередництвом нейтрального, незалежного, неупередженого медіатора, що здійснює організацію процесу переговорів, проте не ухвалює рішень замість сторін, вони знаходять консенсус. Виокремлено основні ознаки медіації.

Досліджено правову природу медіації та зроблено висновок, що вона є дихотомічною: публічно- та приватно-правовою.

Зроблено висновок, що публічно-правова природа медіації полягає у забезпеченні державою гарантій ефективності механізму поновлення права особи у випадку обрання нею цього виду альтернативного способу вирішення спору (зокрема, можливість примусового виконання угоди, укладеної за результатами медіації).

Приватно-правова природа відносин із медіації полягає в тому, що вони ґрунтуються на основі принципів добровільності, самовизначення та рівності прав сторін.

Аргументовано, що за місцем у системі права медіація, як і інші альтернативні способи вирішення спорів, є комплексним міжгалузевим інститутом-механізмом захисту права.

На основі здійсненого аналізу історичного розвитку інституту медіації у різних культурах та правових системах запропоновано власну періодизацію такого розвитку, виокремлено такі основні етапи: 1) зародження та становлення медіації (до ХХ ст.); 2) формування сучасного правового регулювання медіації (ХХ ст.); 3) інституціоналізація медіації (ХХІ ст.). В Україні у 2021 році прийнято Закон України «Про медіацію».

Також у першому розділі розкрито зміст механізму медіації як структурованого процесу, а також у підрозділі виокремлено функції медіації та наведено їхній зміст. Функціями медіації визначено такі: 1) несудове врегулювання спорів; 2) субсидіарність до судового чи іншого юрисдикційного процесу; 3) Підвищення рівня виконаності судових рішень та рішень інших юрисдикційних органів; 4) запобігання повторному виникненню спорів; 5) зниження навантаження на судову систему; 6) покращення доступу до правосуддя; 7) підвищення рівня правової культури; 8) сприяння збереженню конфіденційності; 9) сприяння збереженню добрих стосунків сторін.

У другому розділі розкрито особливості процедури медіації в ході виконавчого провадження, з'ясовано умови зростання рівня виконаності угоди, укладеної за результатами медіації, запропоновано середники збільшення ефективності реалізації медіаційних процедур на завершальній стадії юридичного процесу.

На основі прикладів із власної практики проведення медіації у виконавчому провадженні окреслено потенціал і переваги застосування процедури медіації під час примусового виконання рішень, а також наведено найбільш дієві медіаційні техніки, застосовувані на практиці проведення медіації у виконавчому

провадженні (активне слухання; перефразування; віддзеркалення; запитання; формулювання пропозицій; кокус; нейтральна оцінка; мозковий штурм; рольова гра; інтереси, а не позиції; пошук спільних цінностей; позитивна комунікація; кероване обговорення; використання ресурсів; поступове врегулювання; завершення медіації; альтернативи (BATNA (Best Alternative To a Negotiated Agreement – найкращий варіант дій, який сторона може вжити, якщо не зможе досягти домовленості в ході переговорів. Іншими словами, це план Б на випадок провалу переговорів) та WATNA (Worst Alternative To a Negotiated Agreement – найгірший варіант дій, який сторона може вжити, якщо не зможе досягти домовленості в ході переговорів. Іншими словами, це план В на випадок провалу переговорів).

Обґрунтовано положення про те, що, за умови законодавчого закріплення механізму примусового виконання угоди, укладеної за результатами медіації, її виконуваність зростає. Зазначено, що Директива 2008/52/ЄС зобов'язує держави-члени ЄС забезпечити можливість примусового виконання угоди, укладеної за результатами медіації, з метою, щоб медіація не сприймалася як «слабша альтернатива» судовому розгляду, адже сторони повинні мати впевненість, що досягнуті домовленості будуть виконані, якщо вони обрали такий вид ADR як медіацію, а не універсальну судову форму захисту своїх прав. Європейським Судом з прав людини підтверджено цю позицію, визначено, що «надійний засіб» захисту прав для забезпечення виконання угоди, укладеної за результатами медіації, повинен бути встановлений державою, тобто держава має забезпечити створення та функціонування механізму примусового виконання угоди, укладеної за результатами медіації.

Запропоновано комплекс заходів із підвищення дієвості медіації у виконавчому провадженні. Для досягнення високого рівня ефективності медіації у виконавчому провадженні запропоновано здійснити такі комплексні заходи, які включають: законодавче забезпечення, проведення інформаційних кампаній для підвищення обізнаності населення про медіацію та її переваги у виконавчому провадженні, навчання суддів, виконавців, адвокатів та інших фахівців у сфері медіації, збільшення кількості приватних виконавців-медіаторів, які мають досвід роботи у сфері виконавчого провадження, встановлення стимулів для використання медіації, наприклад, фінансових, темпоральних тощо, забезпечення високої якості медіації шляхом, зокрема встановлення стандартів та етичних норм для медіаторів, які працюють у сфері виконавчого провадження. Проведення моніторингу та оцінки якості медіаційних процедур, популяризація кращих практик: обмін досвідом успішного використання медіації у виконавчому провадженні в Україні та за кордоном, організація конференцій, семінарів та інших заходів для обговорення проблем та перспектив розвитку медіації, проведення досліджень для вивчення ефективності медіації у виконавчому провадженні.

Третій розділ роботи присвячено вдосконаленню вітчизняного законодавства щодо медіації в ході виконавчого провадження. Проведено компаративно-правовий аналіз зарубіжного досвіду правового регулювання медіації при примусовому виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів і тенденцій, на підставі чого визначено проблеми розвитку законодавства України про медіацію у виконавчому провадженні.

Здійснено компаративно-правовий аналіз зарубіжного досвіду правового регулювання медіації при примусовому виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів у передових зарубіжних країнах (Франції, Бельгії, Нідерландів, Швеції, Німеччини, Португалії, Польщі та інших). На його основі запропоновано відповідні новели вітчизняному законодавцеві, такі як: доповнення переліку повноважень приватного виконавця, який міститься в Законі України «Про виконавче провадження» новим – здійснення медіації у виконавчому провадженні та в будь-якій іншій сфері; передбачити монополію приватного виконавця на здійснення медіації у виконавчому провадженні, відкритому як державним, так і приватним виконавцем; розробити державний стандарт медіації у виконавчому провадженні; надання сили виконавчого документа угоді сторін, укладеній за результатами медіації; розгляд скарг на діяння виконавців за участю медіатора-приватного виконавця тощо.

У розділі зазначено, що медіацію та медіаційні техніки у виконавчому провадженні слід застосовувати через: зростання кількості виконавчих проваджень; надмірне навантаження на виконавців; неможливість застосування в окремих випадках заходів примусового виконання; наявність позитивного іноземного досвіду медіації на цій стадії процесу. Серед проблем на шляху застосування медіації у виконавчому провадженні виокремлено такі: недостатня поінформованість населення про медіацію; нерозуміння громадянами з побутовою правовою свідомістю суті медіації; особливості правосвідомості громадян (прагнення «покарати» боржника і вирішити конфлікт силою державних органів); фінансові витрати на формування кваліфікованого корпусу медіаторів; відсутність поки що у переліку виконавчих документів угоди за результатами медіації.

Висновки і пропозиції, що містяться в дисертації, на нашу думку, мають практичну цінність, оскільки вони можуть бути використані та вже застосовуються: у науково-дослідній діяльності для подальшого розвитку теоретичних основ виконавчого процесу та медіації; у правотворчій діяльності для вдосконалення чинного законодавства України про медіацію, про виконавче провадження, про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень судів та інших органів (про що свідчать листи Комітету Верховної ради України з питань правової політики та Комітету Верховної ради України з питань правоохоронної діяльності); у правозастосовній діяльності: для удосконалення практики застосування судами та виконавцями положень законодавства (про що свідчать акти впровадження Комітету з медіації та інших видів альтернативного врегулювання спорів Асоціації приватних виконавців України; Ржищевського міського суду Київської області; Господарського суду Київської області); в освітньому процесі – під час проведення навчальних занять різних видів з навчальних дисциплін «Цивільний процес», «Виконавче провадження», «Сімейна медіація», «Медіація в діяльності юриста» (акт впровадження Інститут права та суспільних відносин закладу вищої освіти «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»).

ДАВИДЕНКО В.В, кандидат юридичних наук: Крім закону України «Про медіацію» якими нормативними актами закріплено процедуру медіації?

КАРАЩУК К.Л.: Нормативне закріплення медіації міститься і у наступних кодифікованих актах, зокрема у:

1) Цивільному процесуальному кодексі України. Так, наразі у ході підготовчого засідання суд також з'ясовує, чи бажають сторони укласти мирову угоду, провести позасудове врегулювання спору шляхом медіації (ст. 197). Якщо сторони виявляють таке бажання, тоді суд зобов'язаний зупинити провадження у справі за клопотанням сторін.

2) Господарському процесуальному кодексі України. Під час підготовчого провадження суд з'ясовує, чи бажають сторони провести позасудове врегулювання спору шляхом медіації (ст.182).

3) Кодексі адміністративного судочинства України. Сторони можуть досягнути примирення, у тому числі шляхом медіації, на будь-якій стадії судового процесу, що є підставою для закриття провадження в адміністративній справі (ст. 47). Суд з'ясовує, чи бажають сторони вирішити спір шляхом примирення, провести позасудове врегулювання спору шляхом медіації (ст. 180, 181)

ЯРМАКІ Х.П. доктор юридичних наук, професор: У своєму виступі ви наголосили, що використання такого інструменту, як медіація, є гідною альтернативою судовому врегулюванню спорів. У чому полягають переваги вирішення конфліктів у медіації порівняно саме із судовим розглядом?

КАРАЩУК К.Л.: Завдяки перевагам медіації можливе швидке й ефективне вирішення конфліктів, які виникають у суспільстві. Перевагами вирішення конфліктів в медіації порівняно саме із судовим розглядом є:

- 1) вирішення конфлікту протягом незначного періоду часу;
- 2) нерозголошення відомостей, отриманих у процесі медіації стороннім особам за деякими винятками;
- 3) економія особистого часу;
- 4) значно менша вартість витрат порівняно з витратами на судовий розгляд;
- 5) налагодження і збереження стосунків між сторонами;
- 6) зняття емоційної напруги;
- 7) запобігання емоційному вигоранню;
- 8) покращення якості життя.

На відміну від судового вирішення спору, який базується на прямому правозастосуванні, медіація здійснюється з використанням права на основі справедливості та з урахуванням інтересів обох сторін. Залучення посередника дає можливість усунути психологічний бар'єр, що існує при прямому спілкуванні «ворогуючих» сторін. Залучивши до переговорного процесу кваліфікованого посередника, сторони визнають свою готовність спочатку до компромісу, а потім і до консенсусу. Учасники медіації приймають рішення (на відміну від судового розгляду, під час якого рішення приймає безпосередньо суддя), що задовольняє їх обох, а посередник лише створює умови, які дають можливість коректно вести обговорення суті справи. Процес медіації — суворо конфіденційний (не розголошується), у той час як судовий розгляд, зазвичай, є процедурою публічною. Суд визначає, коли процес розпочнеться, коли закінчиться і як проходитиме. Ґрунтуючись на відповідних нормах чинного законодавства, суд приймає рішення та оголошує його сторонам. У процесі ж медіації всі учасники мають можливість контролювати ситуацію. Судовий розгляд завжди передбачає наявність переможця і того, хто програв, а медіація налаштована на пошук взаємовигідного та взаємоприйняттого розв'язання спору.

БРАТЕЛІ С.Г. У чому полягає відмінність між медіаційною і мировою

угодою ?

КАРАЩУК К.Л.: Порівнюючи можна сказати, що однією з основних відмінностей цих угод є те, що остання потребує затвердження її судом.

Мирова угода (або примирення, згідно зі ст. 47 КАСУ) та угода за результатами медіації не є тотожними поняттями. Принципова різниця полягає в тому, що мирова угода: може бути укладена в рамках відкритого судового провадження; має стосуватися лише прав та обов'язків сторін судового процесу; може бути оформлена за результатами вирішення правового спору; вихід за межі предмета судового спору допускається лише за певних умов; затверджується ухвалою суду, яка є виконавчим документом; суд має право відмовити в затвердженні мирової угоди. У разі невиконання затвердженої судом мирової угоди ухвала суду про її затвердження може бути подана для її примусового виконання в порядку, передбаченому законодавством для виконання судових рішень. Що ж стосується правової природи угоди за результатами медіації – вона є кардинально іншою. Угода за результатами медіації: є різновидом цивільно-правової угоди, що фіксує результат домовленостей сторін медіації; може бути укладена в будь-який час – до звернення до суду, під час судового процесу, на стадії виконання судового рішення; сторонами угоди за результатами медіації є сторони медіації; може бути оформлена за результатами вирішення будь-якого конфлікту, а не лише правового спору; може бути оформлена за результатами вирішення будь-якого конфлікту, а не лише правового спору; у разі невиконання однією зі сторін угоди за результатами медіації інша сторона має звертатися за захистом своїх прав до суду з відповідним позовом.

ДЕНИСОВА А.В. доктор юридичних наук, професор: У 2021 році, коли було прийнято Закон України «Про медіацію», медіатори одержали дозвіл примиряти сторони не тільки в цивільному, але й адміністративному судочинстві. Чи траплялися у Вашій практиці такі справи?

КАРАЩУК К.Л.: Дійсно, сьогодні приватна особа, нехай і спеціально навчена, може бути залучена до вирішення публічно-правового спору. Характерно, але згідно ч. 1 ст. 3 Закону України «Про медіацію» медіація в адміністративних справах може бути проведена не тільки задля врегулювання конфлікту (спору), але й для його запобігання в майбутньому. Розширення диспозитивних засад у сфері адміністративної юрисдикції безпосереднього пов'язано із збільшенням договірного способу врегулювання адміністративних правовідносин, де публічне адміністрування розглядається з точки зору послуги, яка надається відповідним управлінським органом населенню.

Можливість сторін адміністративної справи завершити її розгляд шляхом врегулювання спору на основі взаємних поступок виступає важливою гарантією диспозитивного, а не владного вирішення конфліктної ситуації. Подібна гарантія виступає важливою ознакою демократичного суспільства, де органи держави слід наділяти певною свободою дій, розширюючи сферу їх дискреційних повноважень, що, в підсумку, допоможе їм більш успішно вирішувати правові спори. На наше переконання, в адміністративному судочинстві головним завданням, що стоїть перед судом, має бути примирення сторін конфлікту.

Ярмакі Х.П. доктор юридичних наук, професор: У своєму виступі Ви згадували про Асоціацію приватних виконавців України. Розкажіть більш докладно про цю організацію.

КАРАЩУК К.Л.: Асоціація приватних виконавців України – є некомерційною

професійною організацією, яка об'єднує усіх приватних виконавців України на засадах обов'язкового членства відповідно до Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», та здійснює професійне самоврядування приватних виконавців.

Основною метою АПВУ є реалізація завдань самоврядування приватних виконавців та становлення і розвиток незалежного, самодостатнього та високопрофесійного інституту приватних виконавців в Україні як основи для забезпечення дії принципу обов'язковості виконання судових рішень і рішень інших органів.

Після відповідей на запитання науковців, було доведено відгук наукового керівника доктора юридичних наук, професора Максима Корнієнка, в якому надано оцінку дисертантки, як людині грамотній, з науковим мисленням, досвідчену, цілеспрямовану та ініціативну. Каращук К.Л. вдало зуміла використати свій творчий потенціал і досить ґрунтовно та досконало виконав наукове дослідження.

Завдання, які поставила перед собою Каращук Катерина Леонідівна поступово розкриті в дисертації, надано слухні висновки, також в роботі є належна емпірична база.

Каращук К.Л. цілком сформулась як науковець, її дисертаційне дослідження на тему «Медіація у виконавчому провадженні», представлене на публічній презентації, є завершеною працею, яка має суттєве значення для вітчизняної юридичної науки, а його автор готова до атестації здобувача ступеня доктора філософії.

Під час наукової дискусії учасниками публічної презентації надано свої думки і міркування, щодо представленого на розгляд дослідження.

ЯРМАКІ Х.П. доктор юридичних наук, професор: Катерина Каращук виходить на захист, маючи гарну роботу. Незважаючи на події в країні дуже позитивно, що наука продовжує розвиватися, а здобувачі готувати дослідження та виходити на захист. Тема дисертації Каращук К.Л. є актуальною зараз і не втратить своєї актуальності і в мирний час. Я підтримую роботу та бажаю Вам успіху.

КАЛАЯНОВ Д.П. доктор юридичних наук, професор: Цікава доповідь, Ви гідно трималися. На сьогодні в умовах воєнного стану питання медіації набуває своєї виключної актуальності, має перспективи і для майбутніх поглиблених наукових пошуків.

СІРКО В.С. кандидат юридичних наук, доцент: Шановна здобувачка обрана вами тема є можна сказати «модна». Вона є актуальною адже світ і суспільство постійно змінюються. Тема є особливо перспективною і в умовах воєнного часу, оскільки судова система працює з перебоями багато судів припинили діяльність або мають велику завантаженість, отже медіація дозволяє уникнути тривалих судових процесів, що критично важливо сьогодні.

Актуальність роботи сумнівів не викликає, новизна в роботі є, висновки – слухні, всі формальні умови дотримано, підтримую Вас і Вашу роботу бажаю успіху.

БАРАНОВ С.О. кандидат юридичних наук, доцент: дозвольте висловити своє бачення стосовно цієї роботи. Приєднуючись до сказаного раніше,

погоджуюсь, що тема є своєчасною та актуальною. Враховуючи швидкі зміни законодавства, понятійного апарату, різних підходів щодо медіації у виконавчому провадженні. Підтримую Вас і Вашу роботу.

ДЕНИСОВА А.В. доктор юридичних наук, професор: Катерина Леонідівна, сьогоднішній день є одним з основних етапів по проходженню атестації Вашої роботи. Дослідження є завершеним і готовим для подальшої атестації. Буде цікаво, якщо в майбутньому Ви проведете порівняння не тільки з країнами Європи, Америки але й Сходу визначивши для себе більш широкую тематику. Я Вас підтримую і бажаю успіху!

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації на тему «Медіація у виконавчому провадженні» поданої на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» зі спеціальності 081 «Право»

Обґрунтування вибору теми дослідження. Актуальність теми дисертаційного дослідження. У сучасних реаліях глобалізації суспільного життя особливе зацікавлення викликають дослідження питань досягнення ефективної комунікації, плідної взаємодії суб'єктів, швидкого врегулювання конфліктів, оптимального вирішення комерційних спорів тощо, в основі яких лежать альтернативні способи вирішення спорів, зокрема медіація. За своєю сутністю медіація як процедура примирення забезпечує сторонам збереження партнерських взаємовідносин, можливості проводити подальшу спільну діяльність у різних сферах: сімейній, трудовій, медичній, економічній, корпоративній, фінансовій, промисловій, туристичній, будівельній тощо.

В Україні значна увага юридичного співтовариства приділяється світовим тенденціям розвитку правових інститутів за кордоном та їх імплементації до вітчизняного законодавства. Зростання популярності медіації вказує на прагнення українського суспільства до справедливості та верховенства права. Метою медіації, серед іншого, є «перезавантаження» суспільної свідомості, відхід від установки конфронтації до усвідомлення переваг консенсусу.

Услід за загальноєвропейськими тенденціями розвитку примирних процедур, вітчизняним законодавцем 16 листопада 2021 р. прийнято Закон України «Про медіацію». Цей нормативний акт радше є законом-орієнтиром, який визначає лише загальні засади процедури медіації.

Хоча законодавство України передбачає можливість використання медіації, вона ще не стала загальноприйнятою практикою для вирішення спорів, зокрема на стадії виконання рішень судів та інших органів. Поширенню медіації заважають як недоліки в правовому регулюванні, так і неготовність суб'єктів до її активного застосування.

Зростання напруженості та кількості правових конфліктів в Україні, зумовлених війною, глобальними економічними, політичними, правовими та

іншими реформами, вимагає нових підходів до їх вирішення. Традиційна система правосуддя, що представлена державними судами, не завжди може впоратися із цим завданням через низку недоліків: перевантаженість, тривалість та складність процедур, високі витрати, обмежена можливість гарантувати рівні умови для сторін. Часто судові рішення не призводять до бажаного результату, викликаючи невдоволення та силові дії з боку учасників конфлікту. Тому оволодіння знаннями та навичками у сфері альтернативного вирішення спорів, зокрема медіації, стає ключовим фактором для правників, у тому числі й виконавців (як державних, так і приватних), адже застосування медіації може допомогти їм знаходити мирні та конструктивні шляхи вирішення конфліктів, заощаджуючи ресурси.

Ситуація з примусовим виконанням рішень судів та рішень інших юрисдикційних органів в Україні стає дедалі більш критичною. Зростання кількості виконавчих документів та недосконалість механізмів їх виконання призводять до значного ускладнення та уповільнення процесу поновлення порушених прав. Роль виконавця в цій системі також зазнає змін: він дедалі частіше стає посередником між стягувачем і боржником, що не завжди призводить до позитивних результатів, нерідко стаючи причиною конфліктів та претензій.

Ефективний механізм медіації в межах виконавчого провадження може стати ключем до оптимізації роботи судової системи, збільшення рівня виконуваності судових рішень, підвищення правової культури, оптимізації роботи виконавців.

Запровадження медіації на стадії виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів може стати потужним інструментом для стимулювання добровільного їх виконання.

Закон України «Про медіацію» (ч. 2 ст. 3) надає широкі можливості для застосування медіації на різних стадіях вирішення спорів, зокрема: під час

досудового вирішення спорів, як альтернативний судовому спосіб вирішення спорів, під час судового провадження, третейського або арбітражного розгляду, а також при виконанні рішень юрисдикційних органів.

Діяльність приватних виконавців тісно пов'язана з пошуком компромісу між двома ключовими суб'єктами: стягувачем, який зацікавлений у стягненні боргу, і боржником, який може не усвідомлювати наявності боргу або не мати можливості його погасити. Отже, виконавець стає посередником, сприяючи сторонам у досягненні домовленості щодо плану здійснення виплат, зниження відсотків або навіть часткового списання боргу в обмін на виплату узгодженої суми. Тому для виконавців стає визначальним фактором володіння ґрунтовними знаннями й розумінням процесу медіації та її переваг не лише в контексті виконання своїх прямих повноважень, але й у ширшому розумінні – у сфері альтернативного врегулювання спорів.

Згідно з рекомендаціями Європейської комісії з питань ефективності правосуддя (СЕРЕJ) Ради Європи для забезпечення високого рівня професійної підготовки фахівців у сфері виконання рішень, їм рекомендується пройти навчання методам управління конфліктами та

медіації.

Усе наведене вище дає нам підстави для висновку про те, що дослідження теми «Медіація у виконавчому провадженні» є актуальним і має велике значення для розвитку й утвердження правової держави в Україні, модернізації виконавчого провадження з огляду на його відповідність високим європейським стандартам, а також сприятиме оптимізації механізму захисту прав осіб.

Теоретичну основу дисертації склали праці таких учених, як М. Я. Білак, Н. Бондарчук, О. Б. Верба, У. Б. Воробель, А. В. Гайченко, С. В. Дяченко, Г. Єрмоєнко, О. Кармаза, Р. Карпенко, Н. Б. Кінаш, Н. А. Мазаракі, В. Ю. Мамницький, Ю. Д. Притика, О. М. Спектор, Т. В. Степаненко, С. Р. Сулейманова та інші.

Незважаючи на те, що медіація стає дедалі більш поширеною практикою в різних сферах, її застосування в межах виконавчого провадження досі не було предметом комплексного ґрунтовного дослідження. З огляду на наведене тема дисертаційної роботи є актуальною та важливою.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами.

Дисертацію виконано відповідно до плану наукових досліджень «Концепція розвитку адміністративного, адміністративно-процесуального права та фінансового права в умовах євроінтеграції» (на 2016–2020 рр.), загально-університетської теми науково-дослідних робіт «Пріоритетні напрямки розвитку реформування правоохоронних органів в умовах розгортання демократичних процесів у державі» (державний реєстраційний номер 0123U103538) та теми науково-дослідних робіт кафедри адміністративно-правових дисциплін інституту права та безпеки Одеського державного університету внутрішніх справ: «Забезпечення прав, свобод і інтересів людини в сучасних умовах адміністративно-правовими засобами» (державний реєстраційний номер 0121U109272).

Тему дисертації затверджено Вченою радою Одеського державного університету внутрішніх справ 29 жовтня 2024 р. (протокол № 4).

Мета і завдання дослідження. Метою дисертації є з'ясування правової природи медіації у виконавчому провадженні, визначення її поняття, генези, розкриття її особливостей в ході примусового виконання рішень юрисдикційних органів, розроблення змін та доповнень до чинного вітчизняного законодавства щодо оптимізації механізму примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів.

Для досягнення наведеної мети було поставлено такі завдання:

- дослідити правову природу медіації та розробити власне визначення поняття «медіація»;
- проаналізувати генезу правового регулювання інституту медіації;
- розкрити зміст механізму та функцій медіації у виконавчому провадженні;
- окреслити особливості процедури медіації в ході виконавчого провадження;
- вивчити умови виконуваності угоди укладеної за результатами медіації;
- визначити заходи для підвищення ефективності реалізації

медіаційних процедур на завершальній стадії юридичного процесу;

- здійснити компаративно-правовий аналіз зарубіжного досвіду правового регулювання медіації при примусовому виконанні рішень судів та інших юрисдикційних органів;

- виокремити тенденції розвитку законодавства України про медіацію у виконавчому провадженні.

Об'єктом дослідження є процесуальні відносини, які виникають у сфері виконавчого провадження.

Предметом дослідження є медіація у виконавчому провадженні.

Методи дисертаційного дослідження обрали, виходячи з мети та завдань роботи, а також з особливостей предмета й об'єкта. Із застосуванням діалектичного методу визначили місце інституту медіації у системі права України, дослідили його правову природу. За допомогою методу історичного аналізу дослідили генезу правового регулювання інституту медіації у світі та в Україні, а також визначили етапи його історичного розвитку. Використовуючи герменевтичний метод, розкрили зміст поняття «медіація», встановили змістовно-сміслові співвідношення цього поняття з іншими поняттями, та дослідили функціонування механізму медіації. За допомогою методів аналізу й синтезу розкрили особливості здійснення процедури медіації під час примусового виконання через призму характеристики окремих медіаційних технік та їх різних поєднань, залежно від предмета виконавчого провадження. Метод дедукції став у нагоді при здійсненні переходу від загальнотеоретичної характеристики медіації до з'ясування її особливостей під час виконавчого провадження. Із застосуванням порівняльно-правового методу здійснили порівняльний аналіз зарубіжного

досвіду правового регулювання медіації при примусовому виконанні рішень судів та інших юрисдикційних органів. Метод правових аксіом використовували, коли на основі загальнотеоретичних положень, досліджували поняття та правову природу медіації. Стали в нагоді також формально-догматичний метод та метод правового моделювання при розробленні пропозицій про зміни та доповнення до українського чинного законодавства стосовно збільшення ефективності виконавчого провадження при застосуванні медіації приватним виконавцем.

Емпіричною основою дослідження є матеріали власної практики приватного виконавця-медіатора у виконавчому провадженні, а також матеріали судової практики, розміщені в ЄДРСР України.

Наукова новизна одержаних результатів. Дисертація є першим у правничій науці України комплексним дослідженням медіації у виконавчому провадженні та її здійсненні приватним виконавцем.

Результати проведеного дослідження містять низку положень, висновків, пропозицій, яким притаманні елементи наукової новизни.

Так *уперше*:

- запропоновано визначати правову природу відносин із медіації дихотомічною: приватно-правовою та публічно-правовою, зокрема публічно- правова природа медіації полягає в забезпеченні державою гарантій ефективності механізму поновлення права особи у випадку

обрання нею цього виду альтернативного способу вирішення спору (зокрема, можливість примусового виконання угоди, укладеної за результатами медіації), а приватно-правова природа відносин із медіації полягає в тому, що вони ґрунтуються на основі принципів добровільності, самовизначення та рівності прав сторін;

- на основі здійсненого аналізу історичного розвитку інституту медіації у різних культурах та правових системах запропоновано власну періодизацію такого розвитку, виокремлено такі основні його етапи: 1) зародження та становлення медіації (до XX ст.); 2) формування сучасного правового регулювання медіації (XX ст.); 3) інституціоналізація медіації (XXI ст.; в Україні у 2021 р. прийнято Закон «Про медіацію»);

- встановлено, що виконуваність угоди, укладеної за результатами медіації, є запорукою дотримання балансу приватних і публічних інтересів у процедурі медіації, що уможливорює підвищення її ефективності;

- обґрунтовано необхідність доповнення переліку повноважень приватного виконавця, який міститься в Законі України «Про виконавче провадження», новим – здійснення медіації у виконавчому провадженні та в будь-якій іншій сфері;

- доведено доцільність затвердження державного стандарту медіації у виконавчому провадженні;

- доведено нагальність створення і ведення реєстру приватних виконавців-медіаторів;

- запропоновано створення комісії з медіації для виконання таких завдань на урядовому рівні, як: акредитація установ, які навчають медіаторів, а також акредитація їхніх програм підготовки та навчання; акредитація медіаторів; визначення правил і процедур акредитації медіаторів та анулювання акредитацій; ведення уніфікованого реєстру медіаторів, зокрема приватних виконавців-медіаторів; уніфікація правил притягнення медіаторів до дисциплінарної відповідальності;

удосконалено:

- визначення місця медіації у системі права, зокрема є комплексним міжгалузевим інститутом – механізмом захисту права, організованою сукупністю правил, породжених об'єктивним правом держави, які утворюють своєрідні межі, визначені правом для розвитку певного елемента суспільного життя;

- перелік найбільш дієвих медіаційних технік, що застосовуються на практиці проведення медіації у виконавчому провадженні (активне слухання; перефразування; віддзеркалення; запитання; формулювання пропозицій; кокус; техніка «нейтральна оцінка»; техніка «мозковий штурм»; техніка

«рольова гра»; техніка «інтереси, а не позиції»; техніка «пошук спільних цінностей»; техніка «позитивна комунікація»; техніка «кероване обговорення»; техніка «використання ресурсів»; техніка «поступове врегулювання»; техніка «завершення медіації» техніка «альтернативи»);

- положення про те, що недержавні інститути, зокрема інститут медіації, повинні існувати в державно-правовому механізмі захисту прав

особи, оскільки держава створює правову основу їхньої діяльності, а також сприяє здійсненню ними правозахисних функцій;

- обґрунтування тези про те, що, за умови законодавчого закріплення механізму примусового виконання угоди, укладеної за результатами медіації, її виконуваність зростає;

- визначення поняття «медіація», під якою запропоновано розуміти один із видів альтернативних способів вирішення спорів між сторонами, в основі якого є засади добровільності, конфіденційності, самовизначення та рівності прав сторін і за посередництвом нейтрального, незалежного, неупередженого медіатора, який здійснює організацію процесу переговорів, проте не ухвалює рішень замість сторін, вони знаходять консенсус;

- перелік функцій медіації, до яких дисертанткою віднесено такі

- 1) розвантаження судової системи завдяки альтернативному врегулюванню спорів;
- 2) субсидіарність до судового чи іншого юрисдикційного процесу;
- 3) сприяння підвищенню рівня виконуваності судових рішень та рішень інших юрисдикційних органів;
- 4) запобігання повторному виникненню спорів;
- 5) зниження навантаження на суддів, виконавців;
- 6) покращення доступу до правосуддя;
- 7) підвищення рівня правової культури;
- 8) сприяння збереженню конфіденційності;
- 9) сприяння збереженню добрих стосунків сторін;

набули подальшого розвитку:

- аргументація про обов'язкове надання сили виконавчого документа угоди сторін, укладеній за результатами медіації;

- перелік заходів, спрямованих на підвищення дієвості медіації у виконавчому провадженні: законодавче забезпечення інституту, проведення інформаційних кампаній для підвищення обізнаності населення про медіацію та її переваги у виконавчому провадженні, навчання суддів, виконавців, адвокатів та інших фахівців у сфері медіації, збільшення кількості приватних виконавців-медіаторів, які мають досвід роботи у сфері виконавчого провадження, встановлення стимулів для використання медіації, наприклад, фінансових, темпоральних тощо, забезпечення високої якості медіації шляхом, зокрема встановлення стандартів та етичних норм для медіаторів, які працюють у сфері виконавчого провадження, проведення моніторингу та оцінки якості медіаційних процедур, популяризація кращих практик: обмін досвідом успішного використання медіації у виконавчому провадженні в Україні та за кордоном, організація конференцій, семінарів та інших заходів для обговорення проблем та перспектив розвитку медіації, проведення досліджень для вивчення ефективності медіації у виконавчому провадженні;

- положення про основні ознаки медіації, до яких віднесено такі: існування правового конфлікту (спору) між сторонами на теперішній момент або в майбутньому; самостійне врегулювання спору та прийняття рішення сторонами; участь посередника в цьому процесі – медіатора, який координує процес переговорів, але не вирішує спір по суті; відсутність жорсткої процесуальної форми; укладення угоди за результатами медіації, за умови знайдення консенсусу сторонами;

- теоретичне положення процесуального права про те, що метою як

судового, так і альтернативних способів вирішення спорів (як виявів певних дисфункцій соціальної системи), зокрема медіації, є захист прав людини.

Практичне значення одержаних результатів. Висновки і пропозиції, що містяться в дисертації, мають значну практичну цінність, адже вони можуть бути використані: у науково-дослідній діяльності для подальшого розвитку теоретичних основ виконавчого процесу та медіації; у правотворчій діяльності для вдосконалення чинного законодавства України про медіацію,

про виконавче провадження, про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання рішень судів та інших органів (лист Комітету Верховної ради України з питань правової політики від 20 червня 2024 року № 04-26/18-2024/146793; лист Комітету Верховної ради України з питань правоохоронної діяльності від 2 липня 2024 року № 04-27/12-2024/137182); у правозастосовній діяльності: для удосконалення практики застосування судами та виконавцями положень законодавства (акт впровадження Комітету з медіації та інших видів альтернативного врегулювання спорів Асоціації приватних виконавців України; акт впровадження Ржищевського міського суду Київської області; акт впровадження Господарського суду Київської області); в освітньому процесі – під час проведення навчальних занять різних видів з навчальних дисциплін «Цивільний процес», «Виконавче провадження», «Сімейна медіація», «Медіація в діяльності юриста» (акт впровадження Інститут права та суспільних відносин закладу вищої освіти

«Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» № 13/24-41 від 04 червня 2024 р.).

Апробація результатів дисертації. Результати проведеного дослідження були презентовані, обговорені та прорецензовані на фаховому семінарі кафедри цивільно-правових дисциплін Інституту права та безпеки Одеського державного університету внутрішніх справ.

Результати (теоретичні та практичні) дисертаційного дослідження були оприлюднені та представлені на таких науково-практичних заходах: III Міжнародній науково-практичній конференції «Поліцейська медіація як інструмент захисту прав та інтересів громадян (20.09.2023 р., м. Одеса), науково-практичному семінарі «Актуальні проблеми приватного права в умовах євроінтеграційних процесів в Україні» (10.11.2023 р., м. Львів), VIII науково-практичній конференції «Права людини: історія та сучасність» (07.12.2023 р., м. Київ), The III International Scientific and Practical Conference «Intellectual education of students and schoolchildren of the new generation» (22–24.01.2024 р., Париж, Франція), III Міжнародній науково-практичній

конференції «Комунікація як чинник транспарентності соціальної взаємодії: психологічний, історичний, правовий, економічний та політичний виміри» (09–10.05.2024 р., м. Тернопіль).

Публікації. Наукові здобутки дисертації (основні) опубліковані у 5-ти наукових статтях у фахових виданнях з переліку видань категорії «Б», визначених МОН України, одному зарубіжному виданні, у тезах 5-ти доповідей, представлених на науково-практичних заходах, а також у 4-х статтях у професійних юридичних виданнях.

Структура дисертації відповідає її меті, завданням, об'єктові та предметові дослідження, а також авторському методологічному підходу. Дисертація складається зі вступу, трьох розділів, поділених на вісім підрозділів, висновків, списку використаних джерел (26 сторінок, 250 найменувань) та додатків (11 сторінок). Загальний обсяг рукопису становить 231 сторінку, з яких основний текст займає 176 сторінок.

СПИСОК ПУБЛІКАЦІЙ ЗДОБУВАЧА ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ ТА ВІДОМОСТІ ПРО АПРОБАЦІЮ МАТЕРІАЛІВ ДИСЕРТАЦІЇ:

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

1. Каращук К.Л. Медіація і примусове виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів. *Наукові перспективи. Серія «Право»*. 2023. № 7 (37). С. 453–466.

2. Каращук К.Л. Інститут медіації та його дієвість: аналіз французького законодавства. *Наукові інновації та передові технології. Серія «Право»: журнал*. 2024. № 2 (30). С. 641–650.

3. Каращук К. Л. Процедура медіації та примусове виконання угоди за результатами медіації у ФРН. *Наукові інновації та передові технології. Серія «Право»*. 2024. № 4 (32). С. 386–393.

4. Каращук К.Л. Інститут медіації у Бельгії. *Актуальні питання у сучасній науці. Серія «Право»*. 2024. № 5(23). С. 537–546.

5. Кармаза О.О., Каращук К.Л. Медіація як альтернативна форма вирішення виборчих спорів (конфліктів) в Україні: переваги, недоліки та рекомендації. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 7. С. 46–50. URL: http://www.lsej.org.ua/7_2024/11.pdf (особистий внесок 50%).

6. Каращук К. Медіація у виконавчому провадженні в Україні: проблеми та перспективи. *Communication as a factor of transparency of social interaction: psychological, historical, legal, economic and political dimensions. New realities in the conditions of war and in the post-war perspective*. scientific editors : J. Mrozek, O. Koval, M. Radzilowicz. Elk : University of Warmia and Mazury, 2024 С. 131–140.

які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

7. Каращук К.Л. Застосування медіаційних технік працівниками поліції у виконавчому провадженні. *Поліцейська медіація як інструмент захисту прав та інтересів громадян* : матеріали III Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, вересня. 2023 р.). Одеса : ОДУВС, 2023. С. 37–39.

8. Каращук К.Л. Медіація на завершальній стадії цивільного

судочинства – виконанні рішення. *Актуальні проблеми приватного права в умовах євроінтеграційних процесів в Україні: збірник тез доповідей учасників наук.-практ. семінару (10 листоп. 2023 р.) / за заг. ред. І. В. Красницького, Х. В. Майкут. Львів: ЛьвДУВС, 2023. С. 67–70.*

9. Каращук К.Л. До питання роботи над удосконаленням вітчизняного законодавства щодо медіації в ході виконавчого провадження. *Права людини: історія та сучасність: збірник наук. праць (м. Київ, 07 груд. 2023 р.). К.: Ун-т «Україна», 2024 р. С. 23–24.*

10. Каращук К. Л. Особливості механізму виконання угод, укладених за результатами медіації, відповідно до законодавства Франції. *Intellectual education of students and schoolchildren of the new generation: The III International Scientific and Practical Conference (Paris, France, January 22–24, 2024). P., 2024. P. 106–107.*

11. Каращук К. Л. Медіація у виконавчому провадженні в Україні: основні проблеми та шляхи їх вирішення. *Комунікація як чинник транспарентності соціальної взаємодії: психологічний, історичний, правовий, економічний та політичний виміри : Мат. III Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Тернопіль, 09–10 трав. 2024 р.). Тернопіль, 2024. С. 67–72.*

які додатково відображають наукові результати дисертації:

12. Каращук К. Л. Застосування медіації у виконавчому провадженні: перспективи для України на основі досвіду зарубіжних країн. *Вісник Асоціації приватних виконавців України. 2023. № 1. С. 43–47.*

13. Каращук К. Л. Альтернативні способи вирішення спорів за законодавством Франції. *Вісник Асоціації приватних виконавців України. 2024. № 1 (2). С. 49–54.*

14. Каращук К. Л. Правове регулювання медіації та виконання угоди, укладеної за результатами медіації, у Португалії. *Вісник Асоціації приватних виконавців України. 2024. № 2 (3). С. 64–66.*

15. Каращук К.Л. Медіація – це наше майбутнє. *Millenium club. 2023. 65/225. С. 12–17.*

16. Цивільний процесуальний кодекс України: Науково-практичний коментар. Богдан Й. Г., Гетманцев О. В., Каращук К.Л. та ін. Вид. 4-те, перероб. та доп. / За заг. ред. д.ю.н., проф., М. М. Ясинка. К.: Алерта, 2024. 928 с.

Оцінка мови та стилю дисертації. Дисертація написана грамотно, з правильним вживанням юридичної та спеціальної термінології. Стиль викладення матеріалів дослідження, наукових положень, висновків і рекомендацій забезпечують легкість і доступність їх сприйняття.

У результаті публічної презентації наукових результатів дисертації Каращук К.Л. і повноти публікації основних результатів дослідження

УХВАЛИЛИ:

1. Затвердити висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Каращук Катерини Леонідівни на тему:

«Медіація у виконавчому провадженні».

2. Констатувати, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Каращук К.Л. відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах) затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44.

3. Рекомендувати дисертацію Каращук К.Л. на тему: «Медіація у виконавчому провадженні» до захисту на здобуття ступеня доктора філософії у спеціалізованій вченій раді за спеціальністю 081 «Право».

Головуюча на засіданні
кафедри адміністративно-правових дисциплін
інституту права та безпеки
Одеського державного університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор

Аліна ДЕНИСОВА